

MAIJA KAUKANEN: RAIVOPYÖRÄ // REVIEW 3/2017

ROOTSTIME.BE

Het zou me niet verbazen, als de naam van Maija Kauhanen u niet meteen iets zegt: er zijn wel meer mensen die haar niet kennen en het zegt niks over U, maar alles over de manier waarop wij hier in West-Europa als vanzelf naar Engelstalige muziek gedreven worden. Wie iets anders wil horen, moet er naar op zoek gaan, terwijl alle Amerikaanse en Engelse genres ons gewoon tegemoet gegooid worden. Ik vind dat persoonlijk een beetje spijtig, zeker in tijden van globalisering, maar bon: we leren ook in ons eigen kleine landje dat het rond de eigen kerktoren beter en veiliger is dan in de grote boze buitenwereld....

Maija Kauhanen, dus. Deze jonge vrouw is één van de opkomende sterren in de Finse folk en wat haar zo bijzonder maakt, is dat zij de kantele, dat typisch Finse tokkelinstrument uit de familie van de citer, bijna hoogstpersoonlijk nieuw leven aan het inblazen is. Ze gaat daar zeer ver in want ze bespeelt ook de nog minder bekende variant, de Saairijärvi en ze maakte zich de oeroude techniek eigen, waarbij de kantele met een houten stokje bespeeld wordt. Maija is dus iemand, die traditie hoog houdt en doorgaans komen dergelijke muzikanten in het folkvakje terecht. Dat gebeurde dus ook met Maija, die haar sporen al verdiende als lid van bands als Okra Playground en Rönsy, die beide toch enige bekendheid genieten bij folk liefhebbers alhier.

Op deze nieuwe CD, haar eerste soloplaat, doet Maija zowat alles zelf: ze schreef nieuwe teksten en melodieën en bewerkte traditioneel materiaal, ze zingt en speelt...ze is dus simpelweg alomtegenwoordig. Zeven lange nummers, samen goed voor ruim 50 minuten muziek, die nu eens sprookjesachtig klinkt zoals in de opener "Tarinaisi", dan weer verliefd en huppelend, zoals in "Sinisilmä" of mild zweverig, zoals in het instrumentale "Pinnalla". Daarbij experimenteert Maija met woordeloze teksten en elektronische ritmes en brouwt zij een hoogst genietbare cocktail, die ik bij momenten graag mag vergelijken met sommige dingen, die haar Griekse collega Kristi Stassinopoulou wel eens durft serveren.

Alles bijeen genomen, is dit een plaat van een bijzonder straffe muzikante, een zangeres met persoonlijkheid, iemand die de lat voor zichzelf blijkbaar erg hoog durft te leggen en die moeiteloos "haar" folkmuziek de eenentwintigste eeuw weet binnen te voeren. Ware ik programmator bij een van de folkfestivals, die dit landje rijk is, ik zou niet te lang wachten om Maija naar hier te halen. De kans bestaat namelijk dat zij, via deze plaat, wereldwijd "opgepikt" wordt en dan zal het niet meer zo evident zijn om haar te strikken. U hoeft mij natuurlijk niet te geloven, maar even luisteren kan zeker geen kwaad. De muziekjes van Maija doen dan wel de rest van het overtuigingswerk. Beginnen doet u misschien best bij de bijna tienminuten, die de titeltrack duurt: da's rijkelijk voldoende om u over de streep te trekken, zeker weten!

(Dani Heyvaert)